

PRVNÍ TŘÍDA

První třídu tvoří několik skupinek sloves, jejichž spojujícím rysem je nulové téma infinitivního kmene. Zřejmě právě tato vlastnost způsobila, že od konce praslovanských dob je to třída neproduktivní. V žádné z existujících významových opozic vyjádřených podobou kmene, ať už šlo o opozici vidovou, či o protiklad tranzitivnost — intranzitivnost nebo o případy jiné, nemohla slovesa 1. třídy reprezentovat příznakový člen. I když jsme si vědomi toho, že typ slovesa není určován pouhým infinitivním formantem, přesto je patrné, že právě infinitivní téma má podstatný význam ve vzájemných opozicích sloves i při jejich derivaci z jiných slovních druhů.

V Základní všeslovanské slovní zásobě F. KOPEČNÉHO (42) je těchto sloves uvedeno přes sedmdesát, v našich textech se jich vyskytuje v průměru kolem šedesáti. Jsou to slovesa neodvozená, nemotivovaná. Většina jich patří k nejfrekventovanější části slovní zásoby, a proto se v jazyce drží bez větších změn až dodnes. Nehledíme-li k čistě morfologickým změnám, tj. změnám ve způsobu vyjadřování gramatických kategorií, a ke změnám hláskovým, můžeme konstatovat, že se stav tohoto souboru sloves pozměnil jen málo.

K nejzávažnějším změnám patří bezesporu přesun celého podtypu, sloves *-čieti*, *-jieti*, *-pieti*, *-tieti*, *-žieti*, *-kléti* apod., do druhé třídy slovesné, tj. k *n*-kmenům, způsobený novou, z hlediska etymologického nenáležitou segmentací prezntních tvarů, v nichž *-n-* (*-m-*) patřící původně k základu bylo chápáno jako součást kmenotvorné přípony (*nu/ne*), a sekundárním vyrovnáním hláskově pozměněného infinitivního kmene s kmenem prezntním. Tak vznikly nové podoby *-pnout*, *-žnout* atd. Kromě toho přešla v rané staré češtině některá jednotlivá slovesa do jiných tříd. Tyto přechody byly nesporně motivovány snahou o jednoznačnou manifestaci vidové platnosti slovesného kmene, k níž první slovesná třída s nulovým kmenotvorným formantem nemá formální prostředky. Nejčastěji tu šlo o pře-

chod prostých dokonavých sloves k 2. třídě: *siesti* → *sědnúti*, *-přieci* → → *-přáhnúti*, *vrci* → *vrhnúti* . . ., méně často o přesun nedokonavých sloves k třídám jiným: *střieci* → *střěžiti*. S povahou slovtvorné struktury sloves tu souvisí změny nemnoha útvarů, především vytlačení strukturně nevýrazného slovesa 1. třídy (reflexívním) faktitivem: tak jako stará opozice *uvřieti* — *uvařiti* byla vystřídána opozicí *uvařiti se* — *uvařiti* (viz I. NĚMEC 95), podobně *skvřieti* → *škvařiti se*, *hřěsti* → *(po)hřbiti* a snad i *vznieti se* → *vznítiti se*. To se ovšem dalo jen u sloves méně frekventovaných. Velká frekvence většiny sloves 1. třídy uchovala tyto formace přes jejich tvaroslovnou nepravidelnost a slovtvornou perifernost v podstatě beze změny až dodnes.